

Emvi-plan en eisen uit de overeenkomst

Bij geïntegreerde contracten zal het gunningscriterium vrijwel altijd Emvi zijn, waarbij de inschrijver die de beste prijs-kwaliteitverhouding scoort het werk zal worden gegund. In deze systematiek van economisch meest voordelige inschrijving, is het voor inschrijvers de kunst niet alleen helder en pakkend te formuleren, ook moeten zij de aanbesteder verleiden met hun denkrichting mee te gaan.

Hierbij is het goed te bedenken dat het betreffende Emvi-plan, soms ook bekend onder de naam Plan van Aanpak (PvA) onderdeel wordt van de Aanbieding. Conform § 1a GC 2005 is de Aanbieding een contractdocument. Bij een eventuele onderlinge tegenstrijdigheid van contractdocumenten, bijvoorbeeld de Vraagspecificatie en de Aanbieding, gaat de Vraagspecificatie op basis van artikel 3 lid 2 Basisovereenkomst voor. Wanneer echter de kwaliteit van het aangeboden uitgaat boven de in de Vraagspecificatie geëiste kwaliteit, prevaleert de Aanbieding boven alle andere contractdocumenten. Dit laatste dan met uitzondering van de Basisovereenkomst. Het tekstueel verleiden van de aanbesteder, houdt dus wel een zeker risico in. Hier heeft de tegeltjeswijsheid te gelden: 'binnen schrijven is buiten doen'. Alhoewel hier meerdere aspecten aan zitten, wordt in deze bijdrage kort stilgestaan bij het eis stellende karakter van een dergelijk plan.

IN 'T KORT - Emvi-plan

Het Emvi-plan is onderdeel van de Aanbieding

Conform § 1a GC 2005 is de Aanbieding een contractdocument

Alles wat in een Emvi-plan staat, worden eisen voortvloeiende uit de Overeenkomst

Zonder motivering kan een Wijziging worden geweigerd

Emvi-plan is eis stellend

Doordat het Emvi-plan onderdeel van de Aanbieding is, vloeien uit dit plan dus eisen voort, die door de opdrachtnemer zelf zijn opgelegd. Alles wat in een Emvi-plan staat, worden eisen voortvloeiende uit de Overeenkomst. Paragraaf 4 lid 1 GC stelt uitdrukkelijk dat een opdrachtnemer op de vastgelegde datum van oplevering moet voldoen aan de uit de Overeenkomst voortvloeiende eisen. Voldoet een opdrachtnemer daar niet aan, dan is sprake van een gebrek. Inschrijvers dienen dus van tevoren goed te onderzoeken welke (technische) beloften zij in een PvA formuleren. Dit laatste is met name van belang voor de vraag of en zo ja onder welke voorwaarden opdrachtnemer, aan wie het werk gegund is, van het PvA mag afwijken en geoorloofd is wijzigingen door te voeren. Een dergelijke kwestie speelde voor de Raad van Arbitrage d.d. 30 december 2014; geschilnummer 71.932. Binnen dat GC-contract diende de inschrijver een Plan van Aanpak te maken, dat na gunning de status van voorlopig ontwerp (VO) verkreeg. In het PvA nam de inschrijver onder meer de toepassing van pistonpompen en centrifuges op. Tijdens de uitwerking van het VO kwam de opdrachtnemer tot de slotsom dat ook met vijzelpompen en zeefbanden aan de eisen van de vraagspecificatie kon worden voldaan. In het hoger beroep vonnis kwam een aantal issues aan de orde. Uit rechtsoverweging 44 kan worden opgemaakt dat het PvA, zijnde het VO, kwalificeert als eisen van de overeenkomst. Het door de inschrijver opgestelde PvA werd daarmee eis stellend. Volgens arbiters

had acceptatie van het PvA al in de gunningsprocedure plaatsgevonden. Dit had vervolgens tot gevolg dat daar waar opdrachtnemer van het PvA wilde afwijken en wijzigingen wilde doorvoeren, zij de procedure van § 15 diende te volgen en de wijziging ter acceptatie aan de opdrachtgever diende voor te leggen. Omdat het handelde over de eisen van de overeenkomst, mocht de opdrachtgever op basis van § 15 lid 4 GC de voorgelegde wijziging zonder opgave van redenen weigeren te accepteren; zie rechtsoverweging 88.

Inschrijvers dienen van tevoren goed te bedenken of het verstandig is het PvA al inhoudelijke te materialiseren, zeker daar waar er sprake is van een zuiver functionele uitvraag. Geredeneerd vanuit de fase van het Definitief Ontwerp, zullen eerst in die fase daadwerkelijk keuzes worden gemaakt voor bepaalde materialen.

Het is dus risicovol die materialisatie al in de tenderfase op te nemen in het PvA, terwijl het ontwerpproces tot een andere oplossing kan leiden. Het in de realisatie zonder meer downsizen naar een ander, vaak goedkoper product, kan dus niet zomaar. Daarbij heeft een opdrachtnemer te beseffen dat bij een door haar voorgestelde Wijziging de procedure van Acceptatie doorlopen zal moeten worden. Paragraaf 23 lid 9 GC fungeert wat dat betreft als een stoplichtmodel: de opdrachtnemer zet het stoplicht vrijwillig op rood en kan pas na Acceptatie verder gaan met Uitvoeringswerkzaamheden.

Pieter de Vries is consultant bij Kpieto!